

เศรษฐกิจจานร้อน

● ดร.สุกวุฒิ สายเชื้อ

ปัจจัยการผลิต ที่เคลื่อนย้ายได้

ศูนย์วิจัยมหาวิทยาลัยกรุงเทพ?

ได้ทำการสำรวจความเห็นโดยการส่งแบบสอบถามออนไลน์ไปยังนักเศรษฐศาสตร์องค์กรชั้นนำ 31 แห่งจำนวน 60 คน โดยเก็บข้อมูลช่วง 26-30 พฤษภาคม ซึ่งผมเห็นว่ามีส่วนสำรวจที่น่าสนใจดังนี้

1. **ต้องการนายกรัฐมนตรีที่เป็นคนเด็ดขาด** กล้าตัดสินใจและให้ความสำคัญกับการปฏิรูปมากถึง 65% ตรงนี้น่าสนใจเพราะผมเชื่อว่าผู้ตอบให้ความสำคัญกับความเด็ดขาด กล้าตัดสินใจมากกว่าการปฏิรูป เพราะหากจะเน้นปฏิรูปคงต้องให้ความสำคัญกับการมีความรู้ความสามารถด้านเศรษฐกิจตามมาด้วย (จะได้ทราบว่าจะต้องปฏิรูปอะไรบ้าง) ซึ่งมีเพียง 6.7% เท่านั้นที่มองว่าเป็นคุณสมบัติสำคัญ ส่วนคุณสมบัติของการเป็นคนประนีประนอมนั้นมีเพียง 10% และมีความเป็นกลางและเป็นที่ยอมรับของประชาชนนั้นก็เพียง 10% เท่านั้น จึงน่าจะเป็นการแสดงความเห็นที่ต้องเด็ดขาดมากกว่าต้องเป็นคนประนีประนอม

2. นักเศรษฐศาสตร์ถึง 80% มองว่าเศรษฐกิจต่อไปนี้จะดีขึ้น ซึ่งอาจจะทอนความหวังจากผู้นำการปฏิวัติ ส่วนหนึ่งกล่าวคือ 66.7% **มั่นใจว่าการปฏิรูปประเทศจะสำเร็จ** 50% จากที่คาดหวังเอาไว้ แต่อีกส่วนหนึ่งก็คงจะเป็นเพราะสภาวะการณ์ก่อนการปฏิวัตินั้น ย่ำแย่เต็มที่ ทำให้การ **"ปลดล็อก"** ความขัดแย้งสามารถน่าจะทำให้เศรษฐกิจฟื้นตัวได้โดยอัตโนมัติ

3. มีการคาดหวังว่าการปฏิรูปโดยคสช. หรือรัฐบาลชุดใหม่จะไม่ใช้เวลานานนัก กล่าวคือ 41.7% คิดว่าควรกินเวลานานที่สุดไม่เกิน 1 ปีอีก 20% คิดว่าไม่ควรเกิน 6 เดือน และ 16.7% ไม่ควรเกิน 1 ปี 6 เดือน

4. ในส่วนของการปฏิรูปนั้นอันดับแรกคือการแก้ปัญหาการทุจริตคอร์รัปชัน 41.5%

(ซึ่งผมนึกว่าจะสูงกว่านี้มาก) ตามมาด้วยการปฏิรูประบบการเลือกตั้งการซื้อเสียง นโยบายประชานิยม 30.2% ทั้งนี้ นักเศรษฐศาสตร์เสียงแตกในส่วนของ การให้ทุนการเมือง มีส่วนร่วมในการปฏิรูปดังกล่าวคือ 36.7% เห็นว่าไม่ควรมีตัวแทนจากพรรคการเมือง สำหรับการปฏิรูปด้านเศรษฐกิจนั้น การปฏิรูประบบภาษีเพื่อลดความเหลื่อมล้ำมาเป็นอันดับแรก 29.6% ตามด้วยพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน 13% และเพิ่มประสิทธิภาพในการส่งออก/แข่งขัน 13%

แต่ครั้งนี้ผมไม่ได้ตั้งใจจะเขียนเรื่องปัจจุบันและอนาคต แต่อยากมองกลับไปในอดีตที่เสียส่วนใหญ่ซึ่งชมผลงานของรัฐบาลพลเรือนนำโดยนายกรัฐมนตรีอานันท์ โดยเฉพาะการปฏิรูประบบรถแท็กซี่ในกรุงเทพฯ หากทำได้ก่อนหน้าปี 1991 จำนวนแท็กซี่มีจำกัดมากเพราะไม่ต้องการให้จำนวนแท็กซี่ทำให้รถติดและคนขับแท็กซี่ก็กลัวว่าหาก

มีจำนวนแท็กซี่มากขึ้นก็จะทำให้รายได้ของคนขับรถแท็กซี่ลดลง ดังนั้น เมื่อใดที่มีข้อเสนอให้เพิ่มทะเบียนแท็กซี่ก็จะมีรถต่อต้านจากคนขับรถแท็กซี่เป็นหลัก อย่างไรก็ตาม **รัฐบาลอานันท์** แสดงความ **"เด็ดขาด"** ในการตัดสินใจเพิ่มจำนวนแท็กซี่อย่างเกือบจะไม่มีขอบเขตจำกัดเพียงให้แท็กซี่ต้องเป็นรถใหม่มีเครื่องยนต์ 1600 ซีซีขึ้นไปและต้องมีมอเตอร์คิด

ค่าโดยสารตามอัตราที่ทางการกำหนด ผลปรากฏว่าจำนวนแท็กซี่เพิ่มขึ้นอย่างมากหลายเท่าตัวและการใช้มอเตอร์ก็ประสบความสำเร็จในการทำให้ค่าบริการมีความชัดเจนเสมอภาคและคุณภาพการบริการก็ดีขึ้นอย่างมากเพราะผู้บริโภคได้ใช้รถแท็กซี่ใหม่ ที่สำคัญคือรายได้ของพนักงานขับรถแท็กซี่ก็ไม่ได้ปรับลดลงไปดังที่บางคนเกรงว่าจะเกิดขึ้น ดังนั้น จึงควรตั้งคำถามว่าทำไมและใครเป็นผู้เสียประโยชน์ในที่สุด คำตอบคือผู้ที่เสียประโยชน์คือผู้เป็นเจ้าของทะเบียนแท็กซี่ซึ่งก่อนปี 1991 มีค่า

กรุงเทพธุรกิจ

Krungthep Turakij
Circulation: 145,530
Ad Rate: 1,500

Section: First Section/ทัศนะวิจารณ์

วันที่: จันทร์ 16 มิถุนายน 2557

ปีที่: 27

ฉบับที่: 9398

หน้า: 10(กลาง)

Col.Inch: 64.54

Ad Value: 96,810

PRValue (x3): 290,430

ศิลปิน: สีสี่

คอลัมน์: เศรษฐศาสตร์จากร้อน: ปัจจัยการผลิตที่เคลื่อนย้ายได้

หลายแสนบาทเพราะเป็นสิ่งที่ขาดแคลน

ในขณะที่เดียวกันต้องถามว่าทำไมเมื่อ

จำนวนคนขับรถแท็กซี่เพิ่มขึ้นรายได้จึงไม่

ลดลง คำตอบคือคนขับนั้นเป็นปัจจัยการผลิต

ที่เคลื่อนย้ายได้ หมายความว่าหากมีแท็กซี่

ให้ขับอยู่น้อยคน ก็มีรายได้เท่ากับที่มีแท็กซี่

จำนวนมากเพราะเมื่อมีน้อยคน ผลประโยชน์

ก็จะไปตกกับผู้ที่เป็นเจ้าของทะเบียนแท็กซี่

ผู้ขับนั้นหากได้รายได้ต่ำกว่านี้ก็จะไปทำอาชีพ

อื่นเพราะรายได้ดีกว่า ตรงกันข้ามเมื่อมีจำนวน

แท็กซี่มากขึ้น การจะให้มีคนมาขับแท็กซี่เพิ่ม

ขึ้นนั้นคนขับรายใหม่ก็ต้องการรายได้เท่ากับ

คนที่ขับอยู่แล้ว มิฉะนั้นก็จะไม่ทำอาชีพเดิม

ดังนั้น ส่วนที่ต้องปรับตัวคือค่าเช่าแท็กซี่ต้อง

ปรับลดลงเพราะสามารถขอทะเบียนแท็กซี่ได้

โดยมีต้นทุนไม่สูงมากนัก (ค่าติดมิเตอร์) ส่วน

ผู้ที่สูงมูลคือเจ้าของใบอนุญาตแท็กซี่เดิม

ซึ่งเคยมีมูลค่าหลายแสนก็กลายเป็นทรัพย์สิน

ที่ไม่มีค่าเลยในทันทีทันใด

การแบ่งแยกระหว่างปัจจัยการผลิตที่

เคลื่อนย้ายได้กับที่เคลื่อนย้ายไม่ได้จึงเป็น

เรื่องสำคัญ เพราะผลของนโยบายจะแตกต่าง

จากที่คาดหวังไว้ เช่น กรณีของการประกัน

ราคาข้าวที่ 15,000 บาทต่อเกวียนที่ผม

ไม่เห็นด้วยมาตลอดนั้นส่วนหนึ่งมีวัตถุประสงค์

หลักคือช่วยชาวนาให้มีรายได้เพิ่มขึ้น แต่หาก

มองว่าเป็นรายได้จากผลตอบแทนจากแรงงาน

เพื่อปลูกข้าว ผมก็สงสัยว่าส่วนนี้จะไม่ได้เพิ่ม

ขึ้นมากนักเพราะแรงงานนั้นเป็นปัจจัยการผลิต

ที่เคลื่อนย้ายได้ ดังนั้น จึงจะมีการเกณฑ์คนงาน

นอกภาคเกษตร (หรือนอกประเทศ) มาเพิ่มได้

ทำให้รายได้จากแรงงานไม่เพิ่มมากนัก แต่ส่วน

ที่จะได้ผลตอบแทนสูงมากที่สุดน่าจะเป็นค่าเช่า

ที่นาเพราะมีข้อจำกัดในการนำที่ดินมาปลูกข้าว

เพิ่มขึ้นดังจะเห็นจากข่าวหนังสือพิมพ์ว่าค่าเช่า

นาปรับสูงขึ้นเท่าตัวและค่าปุ๋ย/ยาฆ่าแมลงก็

ปรับสูงขึ้นอย่างมาก ทำให้มีข้อเสนอให้ตรึง

ค่าเช่านาและอุดหนุนค่าปุ๋ย/ยาฆ่าแมลง

ตลอดจนพันธุ์ข้าวอีกด้วย

ประเด็นคือการจะช่วยเหลือชาวนามีความ

กินดีอยู่ดีในระยะยาวนั้นควรต้องส่งเสริม

ให้ชาวนาเป็นเจ้าของปัจจัยการผลิตที่สำคัญ

เพิ่มความสามารถในการแข่งขันและคุณภาพ

สินค้าพร้อมกันไปครับ